

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 aprilie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Constantin Gurschi,

Judecătorii - Elena Covalenco, Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Natalia Bobu împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 decembrie 2013 în cauza penală privindu-l pe

Sauleac Andrei Sergiu, născut la 09 septembrie 1975, originar și domiciliat în mun.Bălți, bd.M.Eminescu 11, ap.94.

Termenul examinării cauzei:

1. 17.03.2011 - 20.02.2012 - prima instanță;**2.** 02.04.2012 - 11.07.2012; 04.02.2013 - 11.12.2013 - instanța de apel;**3.** 10.10.2012 - 18.12.2012; 03.03.2014 - 02.04.2014 - instanța de recurs.**C O N S T A T Ă :**

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 20 februarie 2012, Sauleac Andrei a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal la de 4 ani și 6 luni închisoare fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, Sauleac Andrei a fost condamnat pentru faptul că în una din zilele nestabilite de organul de urmărire penală de la sfârșitul lunii septembrie anul 2010, cu scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, a pătruns în apartamentul nr.3 din str.Sorocii 36, mun.Bălți unde, aplicând violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea lui Vasiliev Victor, a sustras deschis un televizor în valoare de 600 lei, bani în sumă de 1000 lei și 16 CD discuri în format MP-3 în valoare totală de 800 lei, ce-i aparțineau lui Sauleac Tatiana, cauzându-i acesteia o daună în proporții considerabile în sumă totală de 2400 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul A.Sauleac, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând că nu a comis infracțiunea imputată fiind ilegal condamnat; cauza penală a apărut pe fonul relațiilor ce s-au stabilit între el și fosta soție, ultima împreună cu tatăl său l-au calomniat și l-a denunțat fals organelor de urmărire penală, răzbunându-se pentru faptul că nu dorește să se împace cu ea; nu au fost prezentate probe certe care ar demonstra vina lui în sustragerea banilor și discurilor, că televizorul este proprietatea părții vătămate, acesta fiind procurat în perioada căsniciei, dînsul a venit în apartament să-și ia lucrurile personale și nu a aplicat violență în privința lui V.Vasiliev, nu a luat bani și discuri; cauza nu a fost cercetată sub toate aspectele, procurorul unilateral a dus urmărirea penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 iulie 2012, a fost respins, ca nefondat, apelul inculpatului, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că probele cercetate de prima instanță, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpatului A.Sauleac în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui corect au fost încadrate în prevederile art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal, ca sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarant recurs ordinar inculpatul, care a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând că:

- instanțele de judecată nu au apreciat just probele pe cauză, care sînt suficiente, directe, utile, care coroborează între ele și confirmă nevinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate;

- în acțiunile sale lipsesc elementele infracțiunii: latura subiectivă - intenția directă, cu scop de profit și obiectul material - bunurile străine pentru făptuitor, deoarece televizorul și discurile au fost procurate în timpul căsătoriei cu partea vătămată, iar bunurile dobîndite de către soți în timpul căsătoriei aparțin ambilor soți cu drept de proprietate în devălmășie;

- instanța de apel menționînd faptul că dînsul nu poate dovedi prin probe că bunurile îi aparținut lui, nu a ținut cont de faptul că nici partea vătămată nu poate să dovedească că bunurile aparțin ei personal;

- nu este dovedită aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, deoarece V.Vasiliev nu e recunoscut ca parte vătămată, martorul dat la momentul aplicării violenței nu a chemat poliția, dar nici nu a prezentat vreun raport de examinare medico-legală, prin care s-ar fi confirmat aplicarea violenței;

- nu au fost prezentate careva probe că ar fi existat banii în sumă de 1000 lei, iar declarațiile martorului V.Vasiliev și a părții vătămate în acest sens sînt contradictorii, mai mult că infracțiunea a fost comisă în luna septembrie 2010, iar plîngerea a fost depusă abia la 09.02.2011.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 18 decembrie 2012, a fost admis recursul ordinar declarat de inculpat, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei, pe motiv că instanța de apel nu a motivat soluția, reieșind și din prevederile art.19-26 al Codului familiei, care reglementează regimul legal al bunurilor soților.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 decembrie 2013, a fost admis apelul inculpatului, casată sentința, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Sauleac Andrei a fost achitat de sub învinuirea de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, în temeiul art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a constatat că prima instanță judecînd cauza nu a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și nu a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al coroborării lor, incorect ajungînd la concluzia că a existat fapta imputată inculpatului A.Sauleac.

Evaluând probele prezentate, instanța de apel a concluzionat că există dubii rezonabile în ceea ce privește vinovăția inculpatului în comiterea jafului incriminat, nefiind prezentate probe suficiente și veridice în acest sens, iar probele cercetate de instanță nu sînt pertinente și concludente, care pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

Instanța de apel, cu trimitere la art.14, 15, 52 Cod penal și art.96 Cod de procedură penală, a conchis că învinuirea adusă inculpatului este neconcretă și se bazează pe presupuneri, deoarece acuzarea doar a presupus că inculpatul a sustras prin jaf bunurile altei persoane, și anume ale soției sale T.Sauleac, cu care în luna septembrie 2010 erau în căsătorie, iar reieșind din prevederile art.19-26 din Codul familiei, ce reglementează regimul legal al bunurilor soților, bunurile dobîndite de către soți în timpul căsătoriei, conform legislației, aparțin ambilor cu drept de proprietate în devălmășie.

Astfel, reieșind din circumstanțele stabilite, ținînd seama de declarațiile inculpatului, ale părții vătămate T.Sauleac și martorului V.Vasiliev, inclusiv și de actele cauzei, instanța de apel a conchis că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii incriminate lui A.Sauleac, în legătură cu ce a ajuns la concluzia privind achitarea acestuia.

8. Împotriva acestei decizii a declarat recurs ordinar procurorul care, invocînd temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.5), 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia cu menținerea sentinței, argumentînd că instanța de apel a judecat cauza în lipsa părții vătămate care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate; instanța nu și-a motivat soluția în baza la ce a constatat că acuzarea nu a probat comiterea faptei de către A.Sauleac, pe cînd partea acuzării a prezentat suficiente probe, care confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii de jaf, care nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare, și anume: declarațiile părții vătămate T.Sauleac, care a declarat că de fapt nu locuia împreună cu inculpatul, că televizorul și CD-le le-a procurat personal, aparținîndu-i doar ei, și declarațiile martorului V.Vasiliev, care a confirmat cele spuse de partea vătămată; instanța de apel eronat a ajuns la concluzia despre lipsa faptei infracțiunii în acțiunile lui A.Sauleac, fără a audia suplimentar partea vătămată.

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel sînt invocate prevederile art.427 alin.(1) pct.5), 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd cauza a fost judecată în prima instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, sau cînd instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția.

Colegiul constată că nici unul din temeiurile la care se referă autorul recursului, nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept care ar fi temei de casare a deciziei instanței de apel.

Din conținutul deciziei instanței de apel rezultă că aceasta și-a motivat soluția adoptată, avînd competența de a judeca cauza dată, a oferit răspunsuri la toate motivele apelului declarat de inculpat și dispozitivul deciziei în cauză nu contrazice cu motivarea soluției.

Instanța de apel a efectuat o verificare amplă și minuțioasă a tuturor împrejurărilor cauzei, dînd apreciere cuvenită sub aspectele pertinentei, concludenței și utilității,

ansamblului probelor administrate în dosar, ajungând întemeiat la concluzia privind nevinovăția lui A.Sauleac în săvârșirea infracțiunii imputate.

Fiind în prezența împrejurărilor, conform cărora probele administrate la dosar - declarațiile inculpatului A.Sauleac, ale părții vătămate T.Sauleac, ale martorului V.Vasiliev și actele cauzei - copia certificatului de divorț, din care rezultă că căsătoria dintre inculpat și partea vătămată a fost desfăcută abia la 16.12.2010, se confirmă faptul că A.Sauleac la momentul în care i se impută că a comis infracțiunea de jaf, se afla în căsătorie cu partea vătămată, iar reieșind din dispozițiile art.19-26 din Codul familiei, bunurile dobândite de către soți în timpul căsătoriei, aparțin ambilor soți cu drept de proprietate în devălmășie.

Astfel, în opinia Colegiului penal, instanța de apel just a constatat că probele prezentate de acuzare nu confirmă faptul că A.Sauleac a comis sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, deoarece, potrivit legislației în vigoare, violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea victimei e considerată cauzarea unei vătămări ușoare a integrității corporale sau a sănătății, precum și aplicarea intenționată a loviturilor sau a altor acțiuni violente care au cauzat dureri fizice.

După cum rezultă din materialele cauzei, la martorul V.Vasiliev nu au fost depistate careva vătămări corporale, mai mult, acesta, la momentul când a avut loc incidentul, nici nu s-a adresat la organele de drept, iar partea vătămată T.Sauleac s-a adresat cu plîngere abia la 09.02.2011, adică peste aproximativ cinci luni de zile.

Astfel, aceste constatări au permis instanței de apel să conchidă motivat asupra lipsei vinovăției inculpatului A.Sauleac în fapta incriminată acestuia, corect fiind adoptată hotărîrea privind achitarea lui din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Argumentele recurentului, precum că probele administrate au fost apreciate incorect și unilateral, în opinia Colegiului, nu au nici un suport legal, deoarece instanța de apel corect a menționat că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșire a infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Potrivit prevederilor art.389 alin.(1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Astfel, instanța de apel, reieșind din prevederile legale nominalizate, a dat o apreciere corectă declarațiilor inculpatului, a părții vătămate T.Sauleac și martorului V.Vasiliev, precum și celorlalte probe, care analizate în ansamblu, exclud vinovăția lui A.Sauleac în săvârșirea faptei ce i se incriminează.

Neîntemeiat este și argumentul recurentului, precum că în cauză s-a comis o eroare de fapt, deoarece prin „eroare de fapt” se înțelege o greșită examinare a probelor administrate în cauză, în sensul că la dosar există o anumită probă, când în realitate aceasta nu există sau atunci când se consideră că un anumit act, un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, când în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul. Eroarea gravă de fapt presupune deci reținerea unei împrejurări esențiale fără ca probele administrate să o susțină sau o nereținere a unei astfel de împrejurări esențiale, deși probele administrate o confirmau, ambele ipoteze fiind rezultatul denaturării grave a probelor.

În acest context, Colegiul penal constată că nu există contradicție evidentă între cele reținute prin hotărîrea recurată și conținutul probelor administrate, starea de fapt reținută nefiind consecința unei denaturări evidente a probelor, ci rezultatul unei analize coroborate a acestora, astfel că decizia nu cuprinde vreun viciu sub aspect de fapt sau de drept material sau procesual.

Cît privește argumentul invocat de recurent, precum că instanța de apel a examinat cauza fără citarea legală și audierea părții vătămate, este neîntemeiat, deoarece din materialele cauzei rezultă că instanța de apel a luat toate măsurile legale privind citarea lui T.Sauleac, însă aceasta nu s-a prezentat în ședința de judecată, nelocuind pe adresa indicată, fiind prezentată informația de la Serviciu grăniceri privind traversarea frontierei de stat de către aceasta la 11.05.2013, în legătură cu ce procurorul în ședința de judecată a considerat posibil examinarea cauzei în absența acesteia, fiind date citirii depozițiilor ei depuse anterior în ședințele de judecată (f.d.28, 31, 34, 39-40, 74-76, v.2)

Prin urmare, trimiterea recurentului la art.427 alin.(1) pct.5) Cod de procedură penală nu poate fi reținută, deoarece din materialele cauzei rezultă că judecarea cauzei a avut loc cu citarea legală a tuturor participanților la proces, inclusiv și a părții vătămate.

Din aceste puncte de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept la care se face referință în recurs și, deci, nu persistă temeiurile de casare a soluției adoptate.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Bobu Natalia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 decembrie 2013 în cauza penală în privința lui Sauleac Andrei, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, semnată la 10 aprilie 2014, pronunțată integral la 30 aprilie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Ion Guzun